

LUPU, PAULA-ALINA

- Absolventă a Facultății de Drept din cadrul Universității „Al.I. Cuza” Iași
- Avocat în Baroul Iași din anul 2014

PAULA-ALINA LUPU

DAUNELE MORALE ȘI PRESTAȚIA COMPENSATORIE LA DIVORȚ

JURISPRUDENȚĂ RELEVANTĂ ȘI COMENTATĂ

Universul Juridic
-2019-

Cuprins

1. Obligația soților de a face toate eforturile pentru menținerea relațiilor de familie. Obligația de fidelitate. Daune morale. Transcrierea mesajelor telefonice și utilizarea acestora ca mijloc de probă.....	9
2. Litigiu în care ambele părți au solicitat desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a celui alt soț. Respingerea cererii de obligare la plata întreținerii față de copilul minor în cazul în care părintele se află în incapacitate totală de muncă	12
3. Prejudiciu reprezentat de trauma emoțională cauzată reclamantei prin comportamentul pârâtului care a inițiat o relație extraconjugală. Admiterea cererii. Despăgubiri în valoare de 15.000 lei	20
4. Divorț pentru separare îndelungată. Litigiu în care s-au solicitat atât plata unei prestații compensatorii, cât și acordarea unor despăgubiri. Acordarea despăgubirilor în situația în care reclamantul își asumă eșecul căsătoriei	26
5. Prejudiciu constând în trauma emoțională a reclamantei. Importanța criteriilor etnice, religioase și culturale la stabilirea cuantumului despăgubirilor. Relevanța duratei căsătoriei. Admiterea cererii.....	36
6. Daune materiale reprezentând contravaloarea salariilor nerealizate din culpa pârâtului. Daune morale. Utilizarea conversațiilor SMS ca mijloace de probă	48
7. Prejudiciu moral și material. Despăgubiri pentru schimbarea condițiilor de viață. Discuții cu privire la culpa soțului care solicită despăgubirile. Lipsa veniturilor proprii ale soțului reclamant. Administrarea din oficiu a probei cu martori în cazul pârâtului decăzut din dreptul de a propune probe.....	62

8. Obligația ambilor soți de a depune eforturi în vederea continuării relațiilor de familie. Inițierea unei relații extraconjugale ulterior separării în fapt. Culpă comună.....	72
9. Cerere de despăgubiri formulată ulterior divorțului. Pronunțarea divorțului anterior intrării în vigoare a Codului civil. Prescripția extinctivă	76
10. Fapta ilicită constând în acțiunile defăimătoare ale pârâtului. Motivele pentru care se pot acorda despăgubiri <i>versus</i> motivele de divorț. Utilizarea înregistrărilor video ca mijloace de probă. Acordarea unor daune în valoare de 35.000 lei	82
11. Litigiu în care ambele părți au solicitat pronunțarea divorțului din culpa exclusivă a celui alt soț	90
12. Litigiu în care ambele părți au solicitat desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a celui alt soț. Evaluarea prejudiciilor morale. Cerința reparației echitabile a prejudiciului	95
13. Fapta ilicită constând în actele de violență exercitate asupra reclamantei. Legătura de cauzalitate între desfacerea căsătoriei și prejudiciul invocat. Posibilitatea solicitării despăgubirilor în condițiile dreptului comun.....	102
14. Distincție între art. 388 C. civ. și art. 390 C. civ. Dezechilibru semnificativ în urma divorțului. Stabilirea programului de vizitare sub condiția ca minorii să își dorească acest lucru. Calificarea greșită a naturii prejudiciului	107
15. Prestație compensatorie. Condiția dezechilibrului semnificativ. Acordarea prestației compensatorii în situația în care reclamanta are condiții de trai mai bune ulterior divorțului	115
16. Litigiu în care s-a solicitat atât plata unor despăgubiri, cât și a unei prestații compensatorii. Ambele părți solicită desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a celui alt soț. Prejudiciu material	119

17. Solicitarea unor despăgubiri și a unei prestații compensatorii. Culpă în desfacerea căsătoriei. Condiția ca soțul care solicită prestația compensatorie să fie nevinovat.....	124
18. Litigiu în care ambele părți au solicitat despăgubiri. Temeinicie. Acordarea unor daune morale în valoare de 1 leu.....	128
19. Solicitarea de despăgubiri pentru traume care au necesitat consiliere psihologică. Încălcarea obligației de fidelitate. Conversațiile de pe Facebook ca mijloace de probă.....	131
20. Pensie de întreținere pentru incapacitate de muncă. Daune morale pentru suferințele fizice produse prin acte de lovire. Starea de nevoie a soțului care solicită pensia de întreținere. Păstrarea numelui de familie	137
21. Daune morale pentru încălcarea obligației de fidelitate. Stabilirea pensiei de întreținere față de doi copii minori jumătate în bani, jumătate în natură	144
22. Litigiu în care s-a solicitat atât acordarea unei prestații compensatorii, cât și a unor daune morale	147
23. Prestație compensatorie sub forma unei rente viagere. Suferința psihică și fizică în urma loviturilor aplicate în mod repetat. Imposibilitatea de a desfășura activități producătoare de venit	151
24. Litigiu în care s-au solicitat pensie de întreținere, prestație compensatorie și daune morale. Compensație bănească pentru traumele din timpul căsătoriei.....	154
25. Prestație compensatorie. Solicitarea de a se avea în vedere și perioada concubinajului pentru împlinirea termenului de 20 de ani prevăzut de art. 390 alin. (2) C. civ.....	158
26. Prestație compensatorie. Conversațiile de pe Facebook ca mijloace de probă	161

- Respectiv: Daune morale în valoare de 30.000 lei. Prejudiciu constând în agravarea stării de sănătate din culpa pârâtului. Expertizarea medico-legală psihiatrică a pârâtului. Înlăturarea declarației martorului164
28. Daune morale pentru suferințele emoționale și fizice suferite în decursul căsătoriei. Culpa ambilor soți170
29. Despăgubiri. Lipsa dovezilor cu privire la încălcarea obligației de fidelitate. Păstrarea numelui din căsătorie. Obligarea pârâtului la plata pensiei de întreținere în favoarea minorului în raport cu veniturile realizate în străinătate173
30. Divorț pentru separare îndelungată. Culpa reclamantului178

1. Obligația soților de a face toate eforturile pentru menținerea relațiilor de familie. Obligația de fidelitate. Daune morale. Transcrierea mesajelor telefonice și utilizarea acestora ca mijloc de probă

Jud. Iași, sent. civ. nr. 2765 din 7 martie 2018, nepublicată¹

„Instanța reține că desfacerea căsătoriei îi este imputabilă în special pârâtei, care avea și ea, în egală măsură cu reclamantul, obligația de a face toate eforturile pentru menținerea relațiilor de familie.”

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Iași la data de 18.05.2017, reclamantul L.V. a chemat-o în judecată pe pârâta L.M., solicitând instanței desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a pârâtei, revenirea acesteia la numele purtat anterior căsătoriei și obligarea acesteia la plata sumei de 4.000 lei cu titlu de daune morale. În motivare, reclamantul a arătat că părțile sunt căsătorite din anul 2012, iar din căsătorie nu au rezultat copii. Relațiile de familie au fost bune până în luna februarie 2017, când pârâta a părăsit domiciliul comun, reclamantul aflând de pe un site de socializare că aceasta a plecat în străinătate cu un alt bărbat. Ulterior plecării soției, reclamantul a suferit un episod depresiv sever care a necesitat tratament medicamentos și consiliere psihiatrică.

În drept, acțiunea a fost motivată pe dispozițiile art. 373, art. 388 C. civ. și art. 915 C. pr. civ.

În cauză s-au administrat proba cu înscrisuri, interogatoriul pârâtei și proba testimonială cu un martor. Pârâta nu a propus probe, dar s-a prezentat personal în instanță.

¹ Facem precizarea că sentința a rămas definitivă prin neapelare.

Respectiv, **Analizând actele și lucrările dosarului prin prisma probelor administrate, instanța reține următoarele:**

Părțile sunt căsătorite din data de 27.10.2012, potrivit certificatului de căsătorie depus la fila 8 din dosar. Din relația soților nu au rezultat copii.

Instanța reține că relația dintre cei doi soți s-a deteriorat brusc, ca urmare a plecării intempestive a pârâtei din domiciliul comun, aceasta inițiind o relație de concubinaj cu un alt bărbat. Deși pârâta a susținut că l-a părăsit pe reclamant din cauza comportamentului agresiv al acestuia, nu a propus probe în dovedirea acestui aspect. Din transcrierile discuțiilor purtate între părți prin intermediul mesajelor telefonice nu rezultă reproșuri ale pârâtei pentru un presupus comportament abuziv, reieșind, în schimb, existența unei relații extraconjugale a pârâtei. Înscrisurile depuse la dosar relevă împrejurarea că, după plecarea pârâtei, reclamantul a avut un episod depresiv sever, urmând tratament psihiatric și consiliere. Totodată, martorul a confirmat situația de fapt invocată de reclamant, și anume coincidența dintre momentul inițierii legăturii extraconjugale finalizate prin părăsirea familiei de către pârâtă și diagnosticarea reclamantului cu depresie.

Astfel, lipsa de comunicare, lipsa de afecțiune, neconviețuirea, părăsirea familiei, inițierea unei relații extraconjugale sunt aspecte care conduc la concluzia că relațiile dintre cei doi sunt grav vătămate și căsătoria nu mai poate continua, întrucât între părți nu mai există relații de afecțiune și conviețuirea specifice căsătoriei.

Instanța, apreciind că împrejurările de fapt reținute mai sus sunt imputabile în special pârâtei, care avea și ea, în egală măsură cu reclamantul, obligația de a face toate eforturile pentru menținerea relațiilor de familie, va admite cererea în temeiul art. 373 lit. b) C. civ. și va desface căsătoria din culpa exclusivă a pârâtei.

În temeiul art. 383 C. civ., pârâta va reveni la numele anterior, acela de „M.”.

S-a mai solicitat de către reclamant obligarea pârâtei la plata unor despăgubiri în cuantum de 4.000 lei pentru prejudiciul cauzat prin despărțirea familiei. Reține instanța că, potrivit art. 388 C. civ., „soțul nevinovat,

care suferă un prejudiciu prin desfacerea căsătoriei, poate cere soțului vinovat să îl despăgubească”. În speță, potrivit dezlegării date primului capăt de cerere, instanța a reținut culpa pârâtei în desfacerea căsătoriei. Astfel, soțului nevinovat – reclamantul – îi este deschisă această cale a obținerii de despăgubiri, cu condiția să fi suferit un prejudiciu și acesta să fie cert, nereparat, determinat sau determinabil. Din probele administrate în cauză rezultă fără niciun dubiu că reclamantul a avut de suferit prin părăsirea familiei de către pârâtă, în special din punct de vedere psihic (prin apariția unui episod depresiv sever, pentru însănătoșire reclamantul urmând în continuare tratament). În ceea ce privește cuantumul acestui prejudiciu, instanța reține că reclamantul a solicitat 4.000 lei, fără a exista însă suficiente temeiuri pentru a acorda o sumă atât de mare. Din înscrisurile depuse și din restul probelor, se apreciază ca fiind dovedită o sumă de 2.000 lei, ce urmează a fi acordată reclamantului cu acest titlu.

Reținând culpa procesuală a pârâtei, în temeiul art. 453 C. pr. civ., aceasta va fi obligată la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de acest proces în cuantum de ... lei, reprezentând taxă de timbru, onorariu avocațial și onorariul achitat psihologului.

2. Litigiu în care ambele părți au solicitat desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a celuilalt soț. Respingerea cererii de obligare la plata întreținerii față de copilul minor în cazul în care părintele se află în incapacitate totală de muncă

Jud. Iași, sent. civ. nr. 4187 din 29 martie 2017, rămasă definitivă prin dec. nr. 2117 din 13 noiembrie 2017 a Trib. Iași, nepublicate

„Instanța constată că suspiciunea reclamantului privind posibila infidelitate a pârâtei a generat o stare conflictuală în relația de cuplu, care a condus la diminuarea sentimentelor de afecțiune și încredere între soți.”

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Iași la data de 25.02.2016, reclamantul I.V. a chemat-o în judecată pe pârâta I.E., solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună desfacerea căsătoriei părților din culpa exclusivă a pârâtei, revenirea acesteia la numele purtat anterior căsătoriei, respectiv „V.”, exercitarea autorității părintești cu privire la minorul I.M. de către ambii părinți, stabilirea locuinței minorului la tată și obligarea pârâtei la plata unei pensii de întreținere în favoarea minorului. Totodată, a solicitat obligarea pârâtei la plata unor despăgubiri în cuantum de 10.000 lei cu titlu de daune morale.

În motivare, reclamantul arată că s-a căsătorit cu pârâta în anul 1996, iar din căsătoria părților au rezultat doi copii, în prezent doar I.M. fiind minor. În esență, a arătat că între soți au început să apară neînțelegeri după revenirea pârâtei de la un spital de psihiatrie, culminând cu plecarea pârâtei din domiciliul conjugal. Lipsa de interes a pârâtei și de adaptare a conduite sale în vederea stabilirii și menținerii raporturilor pe care le presupune statutul de persoană căsătorită a fost generată de implicarea acesteia într-o relație extraconjugală pe durata internării,

împrejurare care a făcut ca relațiile de familie să fie grav și iremediabil vătămate. Cu privire la daunele morale solicitate, precizează atitudinea pârâtei de a părăsi domiciliul comun și de a iniția o legătură cu un alt bărbat i-a generat un prejudiciu constând în singurătatea afectivă și morală, acesta trebuind să se ocupe singur de îngrijirea fiului lor major care este afectat de un handicap, iar din aceste motive a fost împiedicat să plece la efectuarea unor tratamente de recuperare.

În dovedirea cererii, reclamantul a solicitat proba cu înscrisuri, interogatoriul pârâtei, anchetă socială și proba testimonială cu doi martori, sens în care a depus la dosarul cauzei: acte de stare civilă, (...) certificat de încadrare în grad de handicap, adeverință de elev, program de recuperare, răspuns I.P.J. Iași cu privire la sesizarea reclamantului privind părăsirea domiciliului de către pârâtă, caracterizare de la școală, caracterizare minor, bilet de externare, conversații Facebook pârâtă.

Pârâta I.E. a formulat întâmpinare și cerere reconvențională prin care a solicitat instanței să dispună desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a reclamantului-pârât, exercitarea autorității părintești față de minor în mod exclusiv de către aceasta, stabilirea locuinței minorului la domiciliul său și obligarea reclamantului-pârât la plata unei pensii de întreținere în favoarea minorului. În motivare, arată că neînțelegerile dintre părți au început să apară la scurt timp după încheierea căsătoriei, acestea fiind cauzate de firea dificilă a reclamantului-pârât și de violența verbală și fizică din partea acestuia. Arată că din cauza acestor împrejurări, dar și din cauza geloziei manifestate de reclamantul-pârât a fost nevoită să părăsească domiciliul conjugal. Totodată, arată că sunt neîntemeiate susținerile conform cărora pe timpul căsătoriei ar fi fost implicată într-o relație extraconjugală, aceasta dedicându-se în totalitate vieții de familie și creșterii copiilor. Cu privire la cererea de obligare la plata unor daune morale, solicită respingerea cererii ca nefiind susținută de niciun mijloc de probă.

În dovedirea cererii reconvenționale și a apărărilor formulate prin întâmpinare, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, interogatoriul reclamantului-pârât și a probei testimoniale cu doi martori. În cadrul

probei cu înscrisuri depune adevărul care atestă faptul că este încadrată în muncă.

Prin răspunsul la întămpinare, I.V. arată că nu a manifestat niciodată un comportament violent față de pârâtă, relațiile dintre aceștia fiind unele normale celor dintre soți, suferind o deteriorare doar de la momentul la care pârâta s-a implicat într-o relație extraconjugală.

Instanța a încuviințat pentru ambele părți proba cu înscrisuri, anchetă socială, proba cu interogatoriul și proba testimonială cu declarația unui martor, procedând, totodată, la ascultarea minorului. La termenul de judecată din 14.03.2017, reclamantul-pârât și-a precizat verbal cererea, arătând că dorește stabilirea locuinței minorului la domiciliul mamei.

Analizând actele și lucrările dosarului prin prisma probelor administrate, instanța reține următoarele:

În fapt, cei doi soți s-au căsătorit la data de 01.09.1996, iar din căsătorie au rezultat doi copii, în prezent fiind minor doar I.M. Instanța reține faptul că părțile au locuit în casa situată în județul Iași, până în luna septembrie 2015, când pârâta-reclamantă a părăsit domiciliul conjugal împreună cu minorul I.M., mutându-se la locuința mamei sale, împrejurări de fapt necontestate de părți și susținute de declarațiile martorilor A.C. și V.M.

În drept, instanța urmează să analizeze cu prioritate cererea apărătorului ales al reclamantului-pârât de respingere ca nesusținută a cererii reconvenționale formulate, în baza art. 922 C. pr. civ., determinată de împrejurarea că aceasta nu s-a prezentat la termenul de judecată anterior și nici nu a făcut dovada imposibilității sale de prezentare. Astfel, instanța are în vedere că art. 922 C. pr. civ. nu instituie o sancțiune în sarcina celui care formulează o cerere de divorț și lipsește nejustificat la termenul de judecată în primă instanță, ci reglementează cel mult o prezumție de desistare. În aceste condiții, nu poate fi primită o cerere de respingere a cererii reconvenționale, fiind atributul exclusiv al instanței ca, în baza circumstanțelor concrete ale cauzei, să aprecieze dacă lipsa pârâtei-reclamante de la un termen reprezintă o manifestare de voință în sensul

renunțării la cererea reconvențională. În cauză, față de împrejurarea că, la termenul de judecată din data de 14.03.2017, pârâta-reclamantă s-a prezentat și a învederat imposibilitatea de prezentare din cauza unor probleme medicale la termenul anterior, instanța apreciază că nu poate să considere că aceasta a înțeles să renunțe la cererea formulată.

Cu privire la **capătul de cerere privind desfacerea căsătoriei**, instanța reține că, potrivit art. 39 alin. (1) din Legea nr. 71/2011, dispozițiile noului Cod civil privind divorțul sunt aplicabile fără a deosebi între căsătoriile încheiate înainte sau după intrarea sa în vigoare.

Față de împrejurarea că ambii soți au solicitat desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a celui alt soț, instanța urmează să procedeze la verificarea celor două condiții necesare pentru pronunțarea divorțului din culpă, respectiv: raporturile dintre soți să fie grav vătămăte și continuarea căsătoriei să nu mai fie posibilă din cauza unor motive temeinice, precum și existența culpei în sarcina unuia sau a ambilor soți în destrămarea căsătoriei.

Sfera noțiunii de motive temeinice este una largă, date fiind multiplele valențe pe care le comportă instituția căsătoriei. Determinarea acesteia se realizează, în concret, prin raportare la conținutul statutului matrimonial pe care părțile l-au dobândit odată cu exprimarea consimțământului la încheierea căsătoriei. În acest sens, art. 309 C. civ. stabilește, cu titlu de îndatoriri ale soților, obligația de respect, fidelitate, sprijin moral, precum și îndatorirea de a locui împreună, echilibrul matrimonial fiind asigurat prin dinamica duală a independenței, respectiv a codeciziei soților.

Examinând situația de fapt prin prisma dispozițiilor legale sus indicate, instanța constată că relațiile normale dintre soți s-au deteriorat pe parcursul căsătoriei, conducând la separarea în fapt a părților, raporturile dintre acestea fiind grav și iremediabil vătămăte.

Astfel, din materialul probator administrat în cauză reiese că între cei doi soți există un climat tensionat, iar neînțelegerile s-au datorat în principal stării de gelozie a reclamantului-pârât, care o suspecta pe soția sa că are o relație extraconjugală, iar din această cauză manifesta o agresivitate verbală față de aceasta.

Instanța reține faptul că, deși martora A.C. este sora părâtei-reclamante, acest fapt nu afectează în vreun fel sinceritatea declarației, deoarece, prin specificul lor, relațiile de familie presupun o anumită intimitate, iar aspectele neplăcute ale vieții conjugale sunt ferite, de obicei, de ochii și auzul publicului, astfel încât doar un membru de familie ar putea avea cunoștință despre anumite aspecte din care să reiasă culpa în destrămarea căsătoriei.

Astfel, se constată că suspiciunea reclamantului-pârât privind posibila infidelitate a soției a generat o stare conflictuală în relația de cuplu care a condus la diminuarea sentimentelor de afecțiune și încredere între soți. În ceea ce privește reținerea unei culpe a părâtei-reclamante în destrămarea căsătoriei, determinată de încălcarea obligației de fidelitate și părăsirea domiciliului comun, instanța nu poate să rețină acest fapt. Deși, potrivit declarației martorei V.M., reiese că pârâta-reclamantă a fost văzută împreună cu un alt bărbat în luna ianuarie 2016, iar, potrivit răspunsului dat de Poliția Municipiului B., pârâta-reclamantă a fost identificată la locuința unei persoane de sex masculin, aceste aspecte nu sunt de natură să confirme implicarea părâtei într-o relație extraconjugală.

Instanța constată că nu poate reține culpa exclusivă a unuia dintre soți în destrămarea căsătoriei, aceasta fiind datorată ambilor soți, între care a intervenit o comunicare defectuoasă determinată de gelozia reclamantului-pârât însoțită de o atitudine agresivă verbal și de părăsirea domiciliului conjugal de către pârâta-reclamantă, dar și de incapacitatea acestora de a ajunge la un consens.

În consecință, apreciind că raporturile dintre soți sunt grav și iremediabil vătămate, ambilor soți aparținându-le vinovăția în destrămarea relațiilor de familie, instanța urmează să admită în parte acțiunea formulată de reclamantul-pârât, să admită în parte cererea reconvențională și să dispună desfacerea căsătoriei din culpă comună.

Cu privire la exercitarea autorității părintești în privința minorului I.M., instanța reține că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 261 și art. 504 C. civ. și dispune exercitarea acesteia în comun de către ambii părinți.

În ceea ce privește **locuința minorului**, instanța constată că locuința trebuie stabilită la părintele care prezintă cele mai multe garanții în satisfacerea interesului superior al copilului. Instanța reține că, potrivit referatului de anchetă socială, pârâta-reclamantă dispune de resurse financiare adecvate, de natură a-i permite să ofere minorului condiții materiale propice creșterii și educării acestuia. Astfel, în baza art. 496 alin. (2) C. civ., instanța urmează să ia act de înțelegerea părților și să stabilească locuința minorului la mamă.

Cu privire la plata **cheltuielilor de creștere și educare a minorului**, instanța reține că pârâta-reclamantă urmează să presteze întreținere față de minor în natură, zi cu zi, în conformitate cu art. 530 alin. (1) C. civ., prin asigurarea celor necesare traiului și, după caz, a cheltuielilor pentru educare, învățătură și pregătire profesională. Cu privire la mijloacele reclamantului-pârât (debitorul obligației de întreținere), instanța constată că în speță nu s-a făcut dovada obținerii de venituri de către acesta, fiind depusă la dosarul cauzei o decizie medicală asupra capacității de muncă prin care se constată că acesta se încadrează în gradul 2 invaliditate, având pierdută în totalitate capacitatea de muncă. Totodată, reține instanța că copilul major, I.C.-I., a rămas în grija tatălui la domiciliul acestuia, el fiind cel care se ocupă de îngrijirea copilului. Instanța constată că, potrivit înscrisurilor de la dosar, copilul major este încadrat în grad de handicap mediu, iar în prezent se află în continuarea studiilor. Astfel, raportat la veniturile obținute de reclamantul-pârât și posibilitățile concrete de obținere a acestora, precum și la obligațiile existente în sarcina sa, instanța apreciază că nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de întreținere a copilului său minor I.M., întrucât se află în imposibilitatea realizării unor venituri care să îi permită atât asigurarea nevoilor proprii de întreținere, cât și a celor necesare minorului, motiv pentru care urmează să respingă acest capăt de cerere ca neîntemeiat.

Față de **cererea reclamantului-pârât de obligare a părâtei-reclamante la acordarea unor despăgubiri în valoare de 10.000 lei**, pentru prejudiciul moral produs prin comportamentul său, instanța reține că sunt incidente prevederile art. 388 C. civ., potrivit cărora, distinct de

dreptul la prestația compensatorie, soțul nevinovat, care suferă un prejudiciu prin desfacerea căsătoriei, poate cere soțului vinovat să îl despăgubească. În cauză, instanța constată că nu sunt întrunite condițiile legale anterior enunțate, întrucât divorțul urmează a fi pronunțat din culpa comună a părților, nefiind reținută nevinovăția reclamantului-pârât, împrejurare de natură să îi confere acestuia dreptul la despăgubiri.

Cu privire la suportarea cheltuielilor de judecată, instanța constată că, față de culpa procesuală a pârâtei-reclamante, proporțional cu admiterea în parte a acțiunii reclamantului-pârât, acesta din urmă este îndreptățit la rambursarea parțială a cheltuielilor de judecată, reprezentând onorariu avocațial în cuantum de 1.000 lei și taxă de timbru în valoare de 200 lei, urmând ca instanța să oblige pârâta-reclamantă la plata către reclamantul-pârât a sumei de 750 lei.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamantul-pârât.

Tribunalul a admis în parte apelul și a schimbat sentința primei instanțe, pronunțând divorțul din culpa exclusivă a pârâtei-intimate, dar a respins capătul de cerere privitor la despăgubiri.

Motivarea instanței de apel cu privire la capătul de cerere privind despăgubirile:

În ceea ce privește cererea reclamantului de obligare a pârâtei la plata daunelor morale în temeiul art. 388 C. civ., instanța de apel constată că în mod corect prima instanță a respins această cerere. Reține instanța de apel că dispozițiile legale indicate reglementează o formă de răspundere delictuală specifică raporturilor dintre soți ca urmare a divorțului. Fiind vorba de o răspundere civilă delictuală, soțul care solicită despăgubirile trebuie să facă dovada îndeplinirii condițiilor pentru antrenarea acestei forme de răspundere (prejudiciu, fapta ilicită, legătura de cauzalitate, vinovăția autorului faptei), la aceste condiții generale adăugându-se și o condiție particulară, respectiv aceea ca soțul care solicită despăgubirile să fie nevinovat. Referitor la vinovăție, în literatura de specialitate s-a subliniat că aceasta nu se confundă cu vinovăția soțului pentru divorț (și care justifică pronunțarea divorțului împotriva lui).

Pentru admisibilitatea (în sens material) a unei cereri de despăgubiri întemeiate pe dispozițiile art. 388 C. civ., este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: să se pronunțe divorțul din culpa exclusivă a soțului chemat în judecată în cadrul acțiunii în despăgubiri; să se fi produs soțului reclamant un prejudiciu ca urmare a desfacerii căsătoriei; prejudiciul să fie în legătură directă cu desfacerea căsătoriei, să fie cert, determinat sau determinabil și nereparat.

În speță, atât prin acțiunea introductivă, cât și prin cererea de apel, apelantul-reclamant a invocat prejudiciul material și moral suferit ca urmare a părăsirii domiciliului conjugal de către intimată și a inițierii de către aceasta a unei relații extraconjugale. A precizat apelantul faptul că „prejudiciul constă în singurătatea morală și afectivă creată de divorț după o îndelungată viață în comun”, faptul că i s-a adus atingere reputației și onoarei prin „practicarea cerșetoriei și prin faptul că intimata se afișează în localitate” cu un alt bărbat, respectiv faptul că a fost în imposibilitatea de a pleca la tratament pentru recuperare în urma traumelor suferite.

Instanța de apel reține că pentru acordarea despăgubirilor este necesar ca apelantul-reclamant să fi suferit un prejudiciu material sau moral ca urmare a desfacerii căsătoriei, motivele de divorț nefiind un temei de acordare a acestor despăgubiri. Raportat la motivele invocate de către apelant, reține Tribunalul că era necesar ca acesta să probeze suferința cauzată de desfacerea căsătoriei. Or, în cauză, nu au fost administrate probe din care să rezulte afectarea acestuia de natură a atrage repararea prejudiciului moral prin acordarea sumei solicitate, astfel că cererea de acordare de despăgubiri apare ca neîntemeiată.